

Peter Fischer-Møllers juleprædiken

Taler

Peter Fischer-Møller
Biskop over Roskilde Stift

Dato

24. december 2019

Sted

Roskilde Domkirke

Omstændigheder

PrædikentekstLukasevangeliet kapitel 2, vers 1-21 (Juleevangeliet)

Lille barn.

Sådan åbnede vi – med bønner fra alteret – denne juleaftensgudstjeneste.

Lille barn. Guds nærvær her i verden i et lille barn. I barnet i krybben i Betlehem. Og i ethvert barn, der kommer til verden her i Guds verden.

Det er omdrejningspunktet for min juleprædiken.

Vi har heroppe i koret i Roskilde Domkirke to billeder af Jesu fødsel. Den ældste over den første af kannikestolene her på nordsiden i koret. Fint udskåret ser vi fire profeter i fuld gang med at folde deres profetier ud rundt om noget, der ligner et vindue ind til stalden i Betlehem. Her ser man Josef i fuld gang med fra en spand at fodre et æsel og en okse – og midt i alle de aktiviteter hviler Maria med barnet i sine arme. Det er som om, hun slet ikke lægger mærke til, hvad Josef og profeterne har gang i. Hun er kun optaget af det lille barn, hun har i favnen. Der er en fred over Maria, et glimt af lykke og evighed.

Det andet julebillede har vi på altertavlen bag blomsterne til venstre.

Der sker også en hel masse, som der jo i det hele taget gør på den fantastisk flotte renæssancealtertavle. Hyrder med sækkepiber, får og okser og æsler og en hel flok barselskvinder, som prøver at holde styr på det hele. Og midt i tumulten: Maria og Josef som bøjer sig lige så stille over det lille barn i krybben. Igen dette glimt af fredfyldt evighed. Et par mennesker, som netop har været igennem en fødsel, en kvinde, som har lagt krop til det mirakel, det er, hver gang et menneskebarn kommer til verden.

Nu er det jo et helt specielt barn, det, som er afbildet heroppe i koret i Roskilde Domkirke. Det er barnet i krybben i Betlehem. Det er Guds søn, Gud selv.

Men det er samtidig et barn som alle andre.

Ethvert barn er noget helt specielt. Et lille mirakel.

Men vi kommer så let til at glemme det.

Der er så meget larm i hverdagen. Radioen går, mobilen ringer, mails klikker ind, der skal lægges en ny meddelelse op på Facebook, og arbejde og forretningsliv og masser af julearrangementer kalder på vores opmærksomhed. Der er meget godt at sige om det meste. Men ind imellem kan man have en følelse af at misse det væsentlige.

Vi længes efter sammenhæng og mening, efter at høre til, efter bare at være til stede. Og dybt nede tror jeg, det er Gud, vi længes efter. Vi længes efter at erfare livets hellighed og mærke en samhørighed med den jord, vi er formet af og den himmel, der hvælver sig over os. Vi længes efter at have fred med Gud og vores medmennesker og den verden, vi er en del af og har et medansvar for.

Men det er et stykke hen ad vejen med vores forhold til Gud som med andre relationer i vores liv. Er vi fortravlede og mest optagede af os selv og vores eget, så bliver der ingen tid til kærtegn og nærhed. Gud kan have vanskeligt ved at trænge igennem vores julestress. Nogle gange er han nødt til at få os til at stoppe helt op for nå os, for at komme i kontakt med os, så vi kan komme i kontakt med ham og det vigtigste i vores liv med hinanden.

Jeg blev selv forleden standset op midt i den almindelige travlhed på stiftskontoret. Af et lille barn. Det var en af mine gamle konfirmander, som jeg havde døbt for 25 år siden i Terslev. Hun havde fået den gode idé at kigge indenfor med sin lille pige, der snart skulle døbes. Hun stod der med den lille på armen. Og jeg bildte mig ind, at jeg fik et lille skævt smil, selvom det måske bare var et mavekneb.

Et lille glimt af evighed. Midt i en lidt hektisk dag med samtaler med præster og overvejelser om vikardækning og 30 mails, der skulle besvares og en hel stak

breve, der skulle underskrives. Ja, nu skal jeg ikke plage jer længere med det her såre banale billede af en almindelig arbejdsdag i Danmark 2019. For mange af jer kender det så udmærket fra jer selv. Pointen er i al sin enkelthed, at det hele på et øjeblik blev sat i perspektiv af et lille barn. Et glimt af evighed i noget, jeg opfattede som et smil fra den lille pige.

Hvad er det, der er på færde med sådan et lille barn?

For mig skete der det, at jeg i et glimt blev ført tilbage til vores egen søns fødsel. En lille stjerne kigger var han. Det lyder smukt, men er ret besværligt, for det betyder, at han havde fået vendt sig, så han skulle ud med hovedet på den bredeste led. Det krævede sit både af moderen og jordmoderen og fødselslægen. Og jeg kunne ikke lade være med at tænke: Mon det går? Mon de klarer det? En sugekop og et ordentligt træk hjalp ham ud, og på et splitsekund var smerter og bekymringer væk.

Et lille menneskebarn var kommet til verden. Et lille barn, en lille sårbar og udsat skabning som i den grad kaldte på vores opmærksomhed og omsorg og tændte en helt særlig kærlighed. Det er et lille mirakel hver gang, et liv bliver til. Et glimt af mening og håb, som kan lyse selv gennem den sorg, det er, at et barn dør inden fødslen eller kun overlever få minutter herude i den på mange måder barske verden.

Det ser vi afspejlet i juleevangeliet, vi hørte før. Her hører vi om, hvordan kejser Augustus gerne ville have styr på skattegrundlaget for sit Romerrige og derfor beordrede en folketælling. Og hvordan det skabte den første alvorlige juletravlhed. Og hvordan folk i Betlehem havde nok at gøre med deres eget og ikke lige havde lyst til at skulle tage sig af en fremmed familie, der som alle andre havde været nødt til at tage af sted, men nu havde akut brug for et sted at være, fordi et lille menneskebarn var ved at melde sin ankomst.

Det er ikke et sødt vatindpakket juleeventyr, det her. Det er et stykke barsk og fortravlet virkelighed. For det kunne jo sagtens være gået galt. Et barn uden for ægteskabet var langt fra velset. Flere dages rejse på æselryg er ikke det bedste for en højgravid kvinde. Og en stald er bestemt ikke den ideelle fødestue. Det kunne sagtens være gået galt. Men det gjorde det ikke. Et lille levende menneskebarn kom til verden og bragte med sig et glimt af evighed midt i alle bekymringer og besværligheder. Ja, mere end et glimt. For selvom bekymringer og

besværligheder fortsatte, mens krybbebarnet voksede, selvom han som voksen med sine ord og gerninger provokerede mennesker så meget, at han endte med at blive dømt og henrettet, så slukkede det ikke det opmærksomhedens og kærlighedens lys, der med ham blev tændt julenat. For det var Gud selv, kærlighedens kilde og evighedens ophav, der kom til verden i det barn.

Det er det budskab, der standser os her i kirken til jul.

Det er et forunderligt lys, der stadig kastes over os fra barnet i krybben. Går I og jeg hjem her om lidt med en stille glæde i kroppen, så er det fordi vi i mødet med den gamle historie igen har mødt et glimt af håb og evighed.

Og giver vi ham lov til at komme til, lukker Helligånden vores hjerter op, så går det op for os, at vi ikke alene og hver for sig skal kæmpe os til livets mening og en plads i verden, at vi ikke er alene om det her fantastiske, frydefulde, farlige og foruroligende liv. Kig jer omkring! Der er andre mennesker på bænken. Mennesker som jer selv, der længes efter dybde og mening, opmærksomhed og nærhed. Og selvom vi i vores fortravlethed ude i hverdagen kan komme i tvivl om det hele, så mindes vi, når vi er samlet her, om, at vi er Guds mennesker. Evangeliet kaster sit lys over os, og vi mærker en sammenhæng og samhørighed, en fred, som vi kan bære med os herfra hjem til julefesten og videre ud i verden.

Et lille barn i en krybbe er så fuld af himmelsk lys, at strålerne fra ham kan nå helt ind i vores sind og hjerter og få os til at genkende hinanden som Guds højt elskede mennesker og hinandens medmennesker.

Glædelig Jul.

Amen.

Kilde

www.roskildestift.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Prædiken

Relateret

6. oktober 2010

12. april 2020

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/biskop-peter-fischer-moellers-julepraediken-2019>